

И, на срѣщѣ идѣтъ домакѣни,
 Слѣзи сбѣрѣтъ за скрѣбь и за радость,
 Радѣва ли ся мила майка сыну,
 И сестрица милѣва ли си брата,
 И дѣвойка води ли ся съ либе?

— Добрѣ! Азъ ще идѣ сега напрѣдѣ да
 обадѣ че идемъ. Вы ся спустѣте отъ горѣ-тѣ,
 а азъ ще бѣдѣ вече при кулѣ-тѣ, кога чук-
 те че засвири рогъ, вы запѣйте, кога чукте
 вторы пѣтъ, вы излѣзте отъ горѣ-тѣ на по-
 лянѣ-тѣ, тамъ нѣма ни пѣтъ ни пѣтека, като
 стигнете до рѣѣ-тѣ, врѣвѣте отъ дѣсны-странѣ
 доде слѣзете въ дол-атѣ, а тамъ прѣминѣте на
 лѣво и ще найдете избитѣ пѣтекѣ; а отъ тамъ
 като въспрете възъ брѣг-атѣ ще излѣзете пра-
 во въ кулѣ-тѣ. Е, сега съ Богомъ!

И Маврень припуснѣ конѣ-атѣ, и кога сти-
 гнѣ до вратнѣ-тѣ на кулѣ-тѣ, засвири въ рогъ,
 стража-та ком-то бѣше при врата-та и около
 стѣны-тѣ стрѣснѣ ся, и въ кдинѣ гласъ извы-
 ка: кой иде?

— Спите ли вы братия? на прѣвъ гласъ не
 ми ся обадохте, а главарѣ-атѣ и дружина-та
 му идѣтъ! извыка Маврень. Ей чукте ли, от-
 варяйте врата-та! И пакъ засвири.